

Horgan a Keegan (věc C-154/18)

Datum rozhodnutí: 14. února 2019

Závěr: *Takové opatření, které v případě přijetí do zaměstnání nových učitelů od určitého data stanoví platovou stupnici a zařazení do platových stupňů, které jsou méně výhodné než ty, které se na základě pravidel platných před tímto opatřením vztahovaly na učitele přijaté do zaměstnání před tímto datem, nepředstavuje nepřímou diskriminaci na základě věku.*

Skutkové okolnosti: V roce 2011 získali T. Horgan a C. Keegan diplomy, které je opravňují k výkonu povolání učitele. Od podzimu uvedeného roku vykonávali toto povolání na irské veřejné základní škole. V nových platových tabulkách pro nově přijaté učitele obsažených v oběžníku 0040/2011 je s účinností od 1. ledna 2011 upraveno snížení platu ve výši 10 % u každého stupně platové stupnice ve srovnání s platem úředníků přijatých do zaměstnání před tímto datem. Na základě tohoto oběžníku byli navíc všichni nově přijatí učitelé, na rozdíl od předchozí praxe, podle níž byli noví učitelé zařazováni do druhého nebo třetího stupně platové stupnice, zařazení do prvního stupně použitelné platové stupnice. Cílem těchto opatření bylo reagovat na nezbytnost dosažení střednědobého strukturálního snížení nákladů na veřejné služby v době vyznačující se značnými rozpočtovými omezeními a také snížit značný deficit veřejných financí. T. Horgan a C. Keegan uvedená opatření napadli u soudu pro rovné příležitosti v Irsku a poukazovali na rozdílné zacházení na základě věku. Poté, co tento soud jejich žalobu zamítl, obrátili se s opravným prostředkem na předkládající soud.

Právní stránka: Pro určení, zda se T. Horgan a C. Keegan mohou dovolávat zásady rovného zacházení v předchozím bodě, je třeba ověřit, zda je s učiteli přijatými do zaměstnání po 1. lednu 2011 a učiteli přijatými před tímto datem zacházeno odlišně z důvodu věku, který měli při nástupu do zaměstnání. V tomto ohledu se Irsko rozhodlo změnit platové podmínky nově přijatých úředníků do zaměstnání, včetně učitelů, od 1. ledna 2011 tím, že upravilo snížení platu o 10 % a zařazení do prvního stupně platové stupnice namísto zařazení do druhého či třetího stupně. Tyto nové podmínky se použijí na situaci T. Horgana

a C. Keegan, jakož i na další učitele, kteří byli přijati do zaměstnání po tomto datu, a není sporné, že vykonávají práci, která je srovnatelná s prací učitelů přijatých do zaměstnání před uvedeným datem. Naopak učitelé přijatí do zaměstnání před 1. lednem 2011 byli nutně zařazení do stupňů na základě dřívějších podmínek, které byly v platnosti k datu jejich přijetí do zaměstnání, což určilo výši jejich platu. Z toho vyplývá, že toto rozdílné zacházení vyplývá z konkrétního data přijetí jednotlivých učitelů do zaměstnání, jelikož toto datum je určující pro účely použití dřívějších nebo nových pravidel upravujících platovou stupnici a zařazení do platových stupňů. Jediným rozhodným kritériem pro účely použití nových pravidel upravujících platovou stupnici a zařazení do platového stupně je postavení „úředníka, který je nově přijat do zaměstnání po 1. lednu 2011“, a to nezávisle na věku úředníka v době jeho přijetí do zaměstnání. Toto kritérium, podle něhož závisí použití nových pravidel pouze na datu přijetí do zaměstnání jakožto objektivním a neutrálním faktoru, zjevně nezohledňuje věk osob přijatých do zaměstnání. Z toho vyplývá, že nové platové podmínky zavedené Irskem nevycházejí z kritéria, které je neoddelitelně nebo nepřímo spojeno s věkem učitelů, takže nelze mít za to, že nová právní úprava vede k rozdílnému zacházení na základě věku.

Související judikatura: rozsudek ze dne 22. prosince 2008, *Centeno Mediavilla a další v. Komise*, C-443/07 P, EU:C:2008:767, rozsudek ze dne 7. června 2012, *Tyrolean Airways Tiroler Luftfahrt Gesellschaft*, C-132/11, EU:C:2012:329).

Relevantní právní úprava: čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Meyn (věc C-9/18)

Datum rozhodnutí: 28. února 2019

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby členský stát odmítl uznat řidičský průkaz, jehož držitel má obvyklé bydliště na jeho území a který byl vydán jiným členským státem, aniž byla provedena zkouška řidičské způsobilosti, na základě řidičského průkazu, jenž byl vydán jiným členským státem na základě výměny za řidičský průkaz vydaný třetím státem.*

Skutkové okolnosti: V návaznosti na dopravní nehodu, k níž došlo dne 1. září 2015, bylo zjištěno, že D. Meyn, německý státní příslušník s bydlištěm na území Německa, již od odnětí svého řídičského průkazu v roce 2006 neměl německé řídičské oprávnění. D. Meyn však byl držitelem polského řídičského průkazu, který byl vydán dne 1. srpna 2011 na základě maďarského řídičského průkazu ze dne 3. listopadu 2010. Naposled uvedený řídičský průkaz byl vydán výměnou za ruský řídičský průkaz z roku 1986, který se ukázal být padělaný. Za tento trestný čin používání padělané úřední listiny byl D. Meyn odsouzen v roce 2012 německým soudem. Rozsudkem ze dne 24. dubna 2017 Okresní soud v Bad Säckingu v Německu odsoudil D. Meyna za úmyslné řízení motorového vozidla bez řídičského oprávnění podle čl. 21 odst. 1 bodu 1 zákona o silničním provozu.

Právní stránka: Podle bodu 8 odůvodnění směrnice 2006/126 je jejím cílem stanovit minimální požadavky pro vydávání řídičských průkazů Společenství a dostát tak požadavkům bezpečnosti silničního provozu. Uložení povinnosti vzájemného uznávání řídičských průkazů vydaných členskými státy na základě směrnice 2006/126 je důsledkem toho, že tato směrnice stanoví minimální požadavky pro vydání řídičského průkazu Společenství. Je tak na vydávajícím členském státu, aby ověřil, zda jsou splněny minimální požadavky uložené unijním právem, zejména požadavky týkající se bydliště a způsobilosti k řízení stanovené v čl. 7 odst. 1 směrnice 2006/126, a tudíž zda je vydání řídičského průkazu oprávněné. Proto pokud orgány členského státu vydaly řídičský průkaz, nejsou jiné členské státy oprávněny ověřovat dodržení podmínek pro vydání stanovených touto směrnicí, přičemž držení řídičského průkazu vydaného členským státem musí být považováno za důkaz toho, že držitel tohoto řídičského průkazu tyto podmínky splňoval v den, kdy mu byl řídičský průkaz vydán. Cílem směrnice 2006/126 však není stanovit požadavky, které je třeba splnit pro účely výměny za řídičské průkazy vydané v třetích zemích, jelikož taková výsada patří do výlučné pravomoci členských států, takže tyto státy nemohou být vázány posouzeními provedenými v této souvislosti jinými členskými státy. Aby tudíž nedošlo k ohrožení požadavků kladených na bezpečnost silničního provozu uvedených ve směrnici 2006/126, členskému státu nelze uložit povinnost uznat řídičský průkaz, jehož držitel má obvyklé bydliště na jeho území a který byl vydán

jiným členským státem, bez provedení zkoušky řídičské způsobilosti na základě výměny za řídičský průkaz vydaný jiným členským státem již proto, že naposled uvedený řídičský průkaz byl sám vydán na základě předchozí výměny za řídičský průkaz vydaný třetím státem.

Související judikatura: rozsudek ze dne 26. září 2018, *Baumgartner*, C 513/17, EU:C:2018:772, rozsudek ze dne 26. října 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815.

Relevantní právní úprava: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řídičských průkazech.

Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach (věc C-437/17)

Datum rozhodnutí: 13. března 2019

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která pro účely určení, zda má určitý zaměstnanec s celkem 25 odpracovanými lety nárok na navýšení placené dovolené za kalendářní rok z 5 na 6 týdnů, stanoví, že roky získané v rámci jednoho nebo více pracovních poměrů předcházejících pracovnímu poměru s jeho současným zaměstnavatelem se zohlední nejvýše v rozsahu pěti let profesní činnosti, i když je jejich skutečný počet vyšší než pět let.*

Skutkové okolnosti: Eurothermen je společností působící v odvětví cestovního ruchu. Má sídlo v Bad Schallerbachu (Rakousko) a zaměstnává několik zaměstnanců, kteří dřívější doby zaměstnání odpracovali u jiných zaměstnavatelů na území jiných členských států, než je Rakouská republika. Podnikový výbor společnosti Eurothermen podal jakožto příslušný orgán pro zaměstnance společnosti Eurothermen žalobu v rámci zvláštního řízení stanoveného v § 54 odst. 1 zákona o příslušnosti a řízení ve věcech sociálního zabezpečení a pracovního práva ze dne 7. března 1985 (BGBl. 104/1985). Tato žaloba směřující proti společnosti Eurothermen se týká nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok v případě zaměstnanců této společnosti, kteří odpracovali dřívější doby zaměstnání u jiných zaměstnavatelů na území jiných členských států, než je Rakouská republika. Podle podnikového výboru společnosti Eurothermen skutečnost, že § 3 odst. 2 bod 1 a odst. 3 UrlG omezuje zohlednění dřívější doby zaměstnání získané u jiných zaměstnavatelů usazených v jiných členských státech na pět let, představuje omezení volného

pohybu pracovníků, zaručeného v článku 45 SFEU. Tento podnikový výbor tvrdil, že podle unijního práva musejí být tyto dřívější doby zaměstnání započteny v plném rozsahu tak, aby měl každý zaměstnanec, který celkově dosáhl 25 let profesní praxe, nárok na šestý týden dovolené v souladu s § 2 odst. 1 UrlG.

Právní stránka: Unijní primární právo nemůže pracovníkovi zaručit, že přestěhování do jiného členského státu než členského státu jeho původu bude ze sociálního hlediska neutrální, jelikož takové přestěhování může být vzhledem k rozdílům existujícím mezi systémy a právními předpisy členských států v konkrétním případě z tohoto hlediska pro dotčenou osobu více či méně výhodné. Unijní právo totiž pouze zaručuje, že se na pracovníky vykonávající činnost na území jiného členského státu, než je členský stát původu, vztahují stejné podmínky jako na pracovníky tohoto jiného státu. Tyto úvahy platí jak pro zaměstnance, kteří si přejí odejít od zaměstnavatele, na kterého se vztahují rakouské právní předpisy, tak pro zaměstnance, který je státním příslušníkem jiného členského státu, jehož přilákalo zaměstnání v Rakousku. Na rozdíl od toho, co tvrdí podnikový výbor společnosti Eurothermen a Komise, vnitrostátní právní úprava, jež je dotčená v původním řízení, není takové povahy, že by odrazovala rakouské zaměstnance, kteří by zvažovali odchod od svého současného zaměstnavatele k zaměstnavateli v jiném členském státě a následně by se chtěli vrátit ke svému původnímu zaměstnavateli. Je třeba poznamenat, že taková argumentace se zakládá na souboru okolností, které jsou příliš neurčité a nepřímé, aby na tuto právní úpravu mohlo být nahlíženo tak, že může být překážkou volnému pohybu pracovníků.

Související judikatura: rozsudek ze dne 18. července 2017, *Erzberger*, C-566/15, EU:C:2017:562, rozsudek ze dne 23. ledna 2019, *Zyla*, C-272/17, EU:C:2019:49, rozsudek ze dne 27. ledna 2000, *Graf*, C-190/98, EU:C:2000:49.

Relevantní právní úprava: čl. 45 SFEU a čl. 7 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie.

Dreyer (věc C-372/18)

Datum rozhodnutí: 14. března 2019

Závěr: *Takové dávky, jako je dávka na podporu osobní nezávislosti a vyrovnávací příspěvek za zdravotní postižení, jsou pro účely kvalifikace jako*

„dávky sociálního zabezpečení“ poskytovány bez jakéhokoli individuálního posouzení osobních potřeb příjemce, jelikož jeho prostředky jsou zohledněny pouze pro účely výpočtu skutečné výše těchto dávek na základě objektivních kritérií stanovených právními předpisy.

Skutkové okolnosti: Manželé Dreyerovi jsou francouzskými státními příslušníky s bydlištěm ve Francii, kteří jsou daňovými rezidenty v tomto členském státě. Pan R. Dreyer, který je v současnosti v důchodu, vykonával profesní kariéru ve Švýcarsku a jeho manželka, jakož i on sám jsou pojištěni v rámci švýcarského systému sociálního zabezpečení. Francouzská daňová správa platebním výměrem ze dne 31. října 2016, potvrzeným rozhodnutím ze dne 6. prosince 2016, vyměřila manželům Dreyerovým v rámci příjmů z majetku obdržených ve Francii v průběhu roku 2015 ve formě příjmů z kapitálového majetku obecný sociální příspěvek, příspěvek na úhradu sociálního dluhu, sociální odvod a dodatečný příspěvek k němu, jakož i solidární odvod (dále jen společně „dotčené příspěvky a odvody“). Dotčené příspěvky a odvody přispívají k financování tří francouzských institucí, a sice fondu solidarity ve stáří, dále jen „FSV“, fondu pro amortizaci sociálního dluhu, dále jen „CADES“, a národního fondu solidarity pro osobní nezávislost, dále jen „CNSA“. Vzhledem k tomu, že manželé Dreyerovi měli za to, že dávky spravované FSV, CADES a CNSA a financované dotčenými příspěvky a odvody jsou dávkami sociálního zabezpečení, u správního soudu ve Štrasburku ve Francii zpochybnili povinnost hradit uvedené příspěvky a odvody v důsledku toho, že jsou již pojištěni v rámci švýcarského systému sociálního zabezpečení a nemusejí přispívat k financování francouzského systému sociálního zabezpečení z důvodu zásady použití právních předpisů jediného členského státu v oblasti sociálního zabezpečení, vyplývající z nařízení č. 883/2004. Rozsudkem ze dne 11. července 2017 správní soud ve Štrasburku žalobě manželů Dreyerových vyhověl, přičemž je zprostil povinnosti hradit dotčené příspěvky a odvody.

Právní stránka: Pokud jde o dávky dotčené ve věci v původním řízení, ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že každá osoba, které je alespoň 60 let, považovaná za osobu se ztrátou nezávislosti s ohledem na předem stanovená kritéria, jež má ve Francii stálé a řádné bydliště, má nárok na dávku na podporu osobní nezávislosti (APA). Pokud jde o vyrovnávací příspěvek za zdravotní postižení (PCH), tato dávka přísluší každé

osobě se zdravotním postižením, které je v zásadě méně než 60 let a má ve Francii stálé a řádné bydliště, přičemž její zdravotní postižení odpovídá určitým předem stanoveným kritériím. Je nesporné, že přístup k oběma těmto dávkám je nezávislý na prostředcích žadatele. Ačkoli jsou tyto prostředky zohledněny při určení skutečné částky, která bude vyplacena příjemci, z článků L. 232-4 a L. 245-6 zákoníku o sociální péči a rodině vyplývá, že tato částka je vypočtena v podstatě na základě objektivních kritérií použitelných bez rozdílu na všechny příjemce v závislosti na úrovni jejich prostředků. Z těchto ustanovení zákoníku o sociální péči a rodině tedy vyplývá, že zohlednění prostředků příjemce se týká nikoli vzniku nároku na APA a PCH, ale způsobů výpočtu těchto dávek, přičemž tyto dávky musejí být poskytnuty, pokud žadatel splní nezávisle na úrovni svých prostředků podmínky, které zakládají nárok na uvedené dávky. Z toho vyplývá, že zohlednění prostředků příjemce pouze pro účely výpočtu skutečné částky APA nebo PCH na základě objektivních kritérií stanovených právními předpisy s sebou nenese individuální posouzení osobních potřeb tohoto příjemce provedené příslušným orgánem.

Související judikatura: rozsudek ze dne 2. srpna 1993, *Acciardi*, C-66/92, EU:C:1993:341, rozsudek ze dne 18. července 2006, *De Cuyper*, C-406/04, EU:C:2006:49, rozsudek ze dne 16. září 2015, *Komise v. Slovensko*, C-361/13, EU:C:2015:601.

Relevantní právní úprava: čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Vester (věc C-134/18)

Datum rozhodnutí: 14. března 2019

Závěr: *Je v rozporu s právem EU, aby pracovníkovi, který byl po dobu jednoho roku v pracovní neschopnosti a byl uznán za invalidního příslušnou institucí členského státu svého bydliště, avšak na základě právních předpisů tohoto členského státu nemá nárok na dávky v invaliditě, byla uložena příslušnou institucí členského státu, ve kterém získal všechny své doby pojištění, povinnost dovést navíc další dobu pracovní neschopnosti v délce jednoho roku, aby mu mohl být přiznán status invalidity, jakož i nárok na poměrné dávky v invaliditě, avšak během uvedeného období mu nejsou vypláceny dávky v pracovní neschopnosti.*

Skutkové okolnosti: Maria Vester, nizozemská státní příslušnice s bydlištěm v Belgii,

pracovala v Nizozemsku od 10. listopadu 1997 do 31. března 2015 a poté jí byly od 2. dubna 2015 vypláceny dávky v nezaměstnanosti od příslušné belgické instituce. Dne 7. dubna 2015 oznámila M. Vester příslušné belgické instituci, že je ve stavu pracovní neschopnosti. Přestože nesplňovala podmínky stanovené belgickými právními předpisy, příslušná belgická instituce jí od tohoto data do 6. dubna 2016 přiznala dávky v pracovní neschopnosti na základě zásady sčítání dob pojištění stanovené v článku 6 nařízení č. 883/2004. Dne 7. dubna 2016 byla M. Vester v Belgii uznána za invalidní. Dopisem ze dne 17. května 2016 podala M. Vester k institutu pro správu pojištění zaměstnanců v Nizozemsku (dále jen „UWV“) žádost o přiznání dávek v invaliditě v Nizozemsku. UWV ve své odpovědi ze dne 19. května 2016 informoval M. Vester o tom, že v souladu s nizozemskými právními předpisy je získání statusu invalidity a přiznání související dávky možné až po uplynutí karenční „doby předchozí pracovní neschopnosti“ v délce 104 týdnů, a že jelikož M. Vester dosáhla pouze 52 týdnů „doby předchozí pracovní neschopnosti“ v Belgii, nemůže jí přiznat takové dávky, jaké jí mohou být vypláceny až od 4. dubna 2017. Národní ústav pojištění pro případ nemoci a invalidity (INAMI) rozhodnutím ze dne 18. srpna 2016 připomněl M. Vester, že ke dni, kdy oznámila, že je v pracovní neschopnosti, na kterou navazovalo přiznání statusu invalidity, vykazala pouze čtyři dny pojištění v Belgii, nesplňovala podmínku pro přiznání nároku na dávky v invaliditě v Belgii, a proto jí bylo na základě článku 57 nařízení č. 883/2004 odepřeno přiznání této dávky. M. Vester podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k předkládajícímu soudu.

Právní stránka: Ačkoli nizozemské právní předpisy dotčené v původním řízení *a priori* nerozlišují mezi migrujícími pracovníky a usazenými pracovníky, když obecně stanoví přechod ke statusu invalidity po uplynutí doby pracovní neschopnosti v délce trvání dvou let, v praxi vedou během druhého roku pracovní neschopnosti ke znevýhodnění migrujících pracovníků, kteří se nacházejí v takové situaci, jako je situace M. Vester, ve srovnání s nemigrujícími pracovníky a vedou k tomu, že migrující pracovníci ztratí výhodu sociálního zabezpečení, kterou jim tyto právní předpisy měly zaručit. Z předkládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že pracovníci, kteří na rozdíl od M. Vester nevyužijí právo na volný pohyb a dosáhnou celé doby pracovní neschopnosti podle nizozemských právních

předpisů, pobírají od příslušné nizozemské instituce v průběhu dvou let trvání tohoto období dávky v pracovní neschopnosti. Je však nesporné, že během druhého roku pracovní neschopnosti, který M. Vester dovršila podle nizozemských právních předpisů, tyto dávky nepobírala. Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že uplatnění nizozemských právních předpisů dotčených v původním řízení na migrujícího pracovníka, který se nachází v takové situaci, jako je situace M. Vester, vyvolává účinky, které jsou neslučitelné s cílem článku 45 SFEU a souvisejí se skutečností, že se nárok na dávky v invaliditě M. Vester postupně řídil různými právními úpravami.

Související judikatura: rozsudek ze dne 1. října 2009, *Leyman*, C-3/08, EU:C:2009:595, rozsudek ze dne 13. července 2016, *Pöpperl*, C-187/15, EU:C:2016:550, rozsudek ze dne 28. června 2018, *Crespo Rey*, C-2/17, EU:C:2018:511.

Relevantní právní úprava: čl. 45 a 48 SFEU.

Unareti (věc C-702/17)

Datum rozhodnutí: 21. března 2019

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která pozměňuje normativní rámec pro výpočet náhrady, na kterou mají nárok držitelé koncesí na distribuci zemního plynu, které byly uděleny bez soutěže, z důvodu, že uvedené koncese byly předčasně ukončeny proto, aby byly znovu uděleny po zajištění soutěže.*

Skutkové okolnosti: Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že společnost Unareti zajišťuje veřejnou službu distribuce zemního plynu v 213 italských obcích, z nichž většina se nachází v Lombardii, prostřednictvím sítě, která má délku přibližně 7 650 kilometrů (dále jen „km“), a v objemu přibližně 2 miliard metrů krychlových plynu ročně. U regionálního správního soudu pro Lazio v Itálii podala návrh na zrušení „pokynů týkajících se kritérií a aplikačních postupů pro posouzení výše náhrady v souvislosti se zařízeními pro distribuci zemního plynu“, které byly schváleny ministerským nařízením č. 74951 ze dne 22. května 2014. Později svou žalobu doplnila o návrh na zrušení mezirezortního ministerského nařízení č. 106 ze dne 20. května 2015. Společnost Unareti zejména tvrdila, že napadená nařízení jsou v rozporu se zásadou právní jistoty, protože by se zpětnou účinností mohla být zbavena možnosti dovolávat se při výpočtu náhrady, na kterou má jako končící koncesionář nárok, smluvních

ujednání nebo královského nařízení č. 2578 ze dne 15. října 1925 a mohla by být nucena řídit se „pokyny týkajícími se kritérií a postupů pro posouzení výše náhrady v souvislosti se zařízeními pro distribuci zemního plynu“ schválenými ministerským nařízením č. 74951 ze dne 22. května 2014, což by pro ni bylo nevýhodné. Rozsudkem ze dne 14. října 2016 regionální správní soud pro Lazio žalobu zamítl.

Právní stránka: Zpochybnění existujících koncesí, jehož důsledky zčásti stanoví nařízení, která byla napadena ve věci v původním řízení, nepramení z unijního práva upravujícího koncese na poskytování veřejné služby distribuce plynu. Kromě toho pozměnění normativního rámce provedené těmito nařízeními, která mají za cíl omezit v určitých případech možnost příjemce náhrady dovolávat se ustanovení, která jsou uvedena v koncesní smlouvě nebo v královském nařízení č. 2578 ze dne 15. října 1925, nemůže samo o sobě představovat nerovné zacházení v neprospěch podniků, které by mohly mít zájem o takovou službu, jako je ta, kterou poskytuje společnost Unareti, a které se nacházejí na území jiného členského státu než Itálie. Takovéto pozměnění normativního rámce totiž platí bez rozdílu pro podniky se sídlem v Itálii, jakož i pro podniky, které mají své sídlo v jiném členském státě. V této souvislosti je třeba připomenout, že zásadu právní jistoty jsou sice podle unijního práva povinny dodržovat všechny vnitrostátní orgány, avšak musejí tak činit jen tehdy, pokud jsou pověřeny uplatňováním unijního práva. Italské orgány přitom tím, že existující koncese předčasně ukončily, a tím, že přijaly nařízení, která byla napadena ve věci v původním řízení, nejednaly na základě povinnosti uplatňovat unijní právo. Tato charakteristika věci v původním řízení ji v tomto ohledu odlišuje od jiných věcí, o kterých SDEU rozhodoval v minulosti a v nichž byla zásada právní jistoty použita s ohledem na povinnosti vyplývající z unijního práva, podle nichž byly příslušné vnitrostátní orgány povinny odůvodnit rozdílné zacházení a vrátit daně vybrané v rozporu s unijním právem.

Související judikatura: rozsudek ze dne 17. července 2008, *ASM Brescia*, C-347/06, EU:C:2008:416, rozsudek ze dne 12. prosince 2013, *Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation*, C-362/12, EU:C:2013:834.

Relevantní právní úprava: čl. 24 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem.

Připravil: Jan Tlamycha